

Милан Комненић

ОБРАЋАЊЕ КАВАФИЈУ

✱

Прекратко знамо уживати у ономе
што младост чини јединственом:
у охолом телу и неопрезу!

Накнадна разборитост не вреди,
ни као утеха . . . С језом и згрануто
осврћемо се на пропуштено.

✱

Збогом, тело,
кроз тебе сам призивао Кавафија,
мртвога је нега одржавала жеља
за младићима у луци.

Већ мртав у себи,
само сам женама склон
и гледам како сахне тело
у коме су пожуде налазиле дом,
хвалећи природу што ми
не ускрати ту склоност.

*

Што ниси, попут многих,
ислинио страст,
него је призива
и призна,
захвали отреситости својственој Грку,
који знаде да је преведе у уметност,
јер му она, одвајкада, била је страст.

*

Није се привидело и нека се не привици
тело које се само на звуку држало.
Мени је дража била опорост жене
у зноју, на сапима носећи бога, кроз ноћ.
Или сељанка ниског погледа чију жеравицу
одева ланено платно, толико стварна
да никада не буде твар.

✱

Твоју тромост потпасала је рука
разбојника и мутиводе
када си знао до зоре дреждати у крчми.

Свеједно, умео си, кроз понижење,
досегнути ведрину
какову не познају колебљивци.

Козорог је светлео над Александријом,
када си се, улицама пуним ноћи и лоја,
враћао у постељу.

✱

Када је о људима ваљало говорити,
клонио си се,
свестан да опаснијег посла нема од тог,
те си описивао ствари
грозничавије од тврдице док у ситне сате
броји новац.
Али си превидео
да цена ствари сустиже цену човека.